

nečná, nelze shledati, že by toto právní poučení, proti němuž ostatně stížnosti nic nenamítají, nebylo správné.

Jediným judikátním výrokem, obsaženým v nař. rozhodnutích, jest výrok, že odvolání, jež podal st-l proti rozhodnutím žal. úřadu ze 17. března 1932 a 15. dubna 1932, jsou podle 3. odst. čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb. nepřípustná. Těmito rozhodnutími ukončeny byly spory, v nichž šlo nesporně jen o peněžitá plnění nepřesahující částky 200 Kč (132 Kč 70 h, resp. 109 Kč 70 h).

Stížnosti namítají nezákonnost nař. rozhodnutí, dovolávající se ustanovení § 239 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb., podle něhož jest odvolání nepřípustno teprve proti rozhodnutí druhé stolice, a ježto jde tu o rozhodování o pojistné povinnosti, nelze prý tohoto ustanovení pominouti poukazem na 3. odst. čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb.

Stížnostem nelze přisvědčiti. Spornou otázkou, o niž tu jde, zabýval se nss již opět a vyslovil v nál. Boh. A 9323/31 právní názor, že o oprávněm prostředku proti platebnímu výměru okr. nemoc. pojišťovny, předpisujícímu podle zák. o nemocenském, invalidním a starobním pojištění č. 221/24 Sb. pojistné nižší než 200 Kč, rozhoduje v době účinnosti zákona o organizaci politické správy č. 125/27 Sb. okr. úřad s platností konečnou, dále v nál. Boh. A 9753/32 právní názor, že omezení instančního postupu podle čl. 8 odst. 3 tohoto zák. platí i tehdy, když správní úřad, rozhoduje o odvolání z platebního rozkazu, znějícího na pojistné nepřesahující částku 200 Kč, řeší si prejudiciálně otázku pojistné povinnosti zaměstnance a konečně v nál. Boh. A 10.284/33 právní názor, že rozhodnutí okr. úřadu o odvoláních, podaných proti několika platebním rozkazům okr. nemoc. pojišťovny, z nichž žádný nezní na více než 200 Kč, je konečné podle čl. 8 odst. 3 zák. č. 125/1927 Sb., třebaže součet příspěvků uložených k placení přesahoval 200 Kč. Na těchto právních názorech trvá nss i v daných sporech.

Ježto nař. rozhodnutími byla, jak již řečeno, vyslovena toliko formální nepřípustnost odvolání podaných st-lem proti shora uvedeným rozhodnutím žal. úřadu, předmětem kognice nss-u může pak býti toliko judikátní obsah nař. rozhodnutí, který však merita věci vůbec se netýká, nemůže se nss věcně zabývati námitkami stížností, pokud čelí proti meritu věci.

Č. 11.798.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I podle dávk. pravidel č. 143/1922 Sb. počíná promlčení práva, vyměřiti dávku nabyvateli, uplynutím správního roku, v němž byla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli.

(Nález ze dne 18. března 1935 č. 12.728/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9274/31.

Věc: Terezie H. v O. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Z převodu nemovitostí, provedeného smlouvou trhovou z 30. listopadu 1925, byla nabyvatelům záručním platebním rozkazem ze 14. října 1930 vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí v částce 8.503,30 Kč. K odvolání dnešní st-lky, podanému v zastoupení pozůstalostí po nabyvatelích, snížil okr. úřad v Karl. Varech rozhodnutím z 2. ledna 1932 předepsanou dávku na 4.344 Kč 85 h, zamítl však odvolání strany, pokud namítalo promlčení dávky z důvodu, že promlčecí lhůta pro ručícího nabyvatele počíná běžeti teprve koncem roku, kdy pro něho dávková povinnost vznikla, což se stalo v daném případě v r. 1930.

Další odvolání, podané do rozhodnutí okr. úřadu, pokud jím nebylo uznáno promlčení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů: »Paragraf 13 odst. 3 dávk. prav. stanoví, že při nedobytnosti dávky na zciziteli ručí za ni nabyvatel. Podmínkou vzniku takové povinnosti nabyvatele jest tedy, že dávka na zciziteli stala se nedobytnou. Dokud podmínka tato není splněna, nevznikla nabyvateli povinnost platiti dávku. Z toho se podává tedy, že promlčení pro nabyvatele počíná teprve uplynutím roku, kdy podmínka vzniku jeho dávkové povinnosti se splnila, t. j. kdy nastala nedobytnost dávky na zciziteli. Potvrzen je tento závěr úvahou, že dokud nebyla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli, vyměřující úřad ani nemůže účinně žádného vyměřovacího aktu proti nabyvateli předsevzítí. Pokud však nemá úřad právní možnosti subsidiární pohledávku dávkovou proti nabyvateli uplatniti, nelze zajisté připustiti, že by mohlo proti úřadu běžeti promlčení jeho vyměřovacího práva.«

O stížnosti uvažil nss:

Na sporu jest jediné otázka, od kdy počíná běžeti lhůta promlčecí ohledně práva vyměřiti dávku nabyvateli. Úřad vychází ze stanoviska, že lhůta počíná běžeti teprve od konce roku, kdy byl podán průkaz o nedobytnosti dávky na zciziteli. Naproti tomu hájí stížnost, dovolávajíc se ustanovení § 27 dávk. prav. č. 143/22 Sb. a § 1 zák. č. 31/1878 ř. z., názor, že lhůta promlčecí počíná běžeti projitím správního roku, v němž vzniklo poplatné jednání, což v daném případě jest koncem roku 1925.

Spornou otázku řešil nss již v nál. Boh. A 9274/31, kde vyslovil právní názor, že promlčení práva vyměřiti dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí nabyvateli počíná po rozumu § 26 čes. dávk. řádu č. 83/1915 z. z. čes. a § 1 zák. č. 31/1878 ř. z. uplynutím správního roku, v němž byla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli. Na názoru tom trvá nss i v daném případě, neboť promlčení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí jak podle § 26 dávk. řádu č. 83/1915 z. z. čes., tak i podle § 27 dávk. prav. č. 143/22 Sb. řídí se v daném případě, ježto převod nastal trhovou smlouvou z 30. listopadu 1925, podle ustanovení zák. z 18. března 1878 č. 31 ř. z. Názor žal. úřadu, že promlčecí lhůta pro nabyvatele počíná běžeti teprve uplynutím správního roku, v němž byla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli, jest tudíž správný.

Správností uvedeného právního názoru nemohly otrásti ani námítky stížnosti založené na stanovisku, že ručení nabyvatelovo vzniká již při

uzavření kupní smlouvy a že běh promlčecí lhůty k vyměření dávky jak zciziteli, tak nabyvateli počíná týmž okamžikem.

Stížnost se mýlí. Podle ustanovení odst. 3 § 13 dávk. prav. při nedobytnosti dávky u zcizitele ručí za ni nabyvatel. Z tohoto předpisu je zřejmo, že podmínkou vzniku dávkové povinnosti pro nabyvatele jest ta skutečnost, že dávka se stala na zciziteli nedobytnou. Ručení nabyvatele vzniká teprve uvedenou skutečností a nikoliv, jak stížnost míní, již uzavřením kupní smlouvy. Ručení nabyvatelovo podle odst. 3 § 13 dávk. prav. je závazek sui generis a nikoliv závazek rukojemský ve smyslu §§ 1344 a násl. o. z. o., vznikající již dnem převodu (smlouvy), jak patrně má na mysli stížnost. Vzniká-li však dávková povinnost pro nabyvatele teprve nedobytností dávky na zciziteli, pak počíná běžeti promlčecí lhůta také teprve od tohoto okamžiku a nelze proto s úspěchem tvrditi, že by promlčení dávkové povinnosti nabyvatele začalo běžeti již před vznikem této povinnosti.

Namítá-li stížnost dále, že začátek promlčecí lhůty byl by v uvedeném případě časově neurčitý a odvislý od činnosti, resp. nečinnosti úřadu při vyměření a vymáhání dávky na zciziteli, nutno jí přisvědčiti v tom směru, že okolnost ta je jistě neuspokojivá, nemůže však na uvedeném právním názoru ničeho měniti. Rovněž nemohou na názoru tom ničeho měniti další praktické úvahy stížnosti, že nabyvatel není dostatečně chráněn ani ustanovením druhé věty odst. 3 § 13 dávk. prav. a že nemá ani možnosti mnohdy zadržeti si část kupní ceny jako záruku na dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti, neboť nss zkoumá pouze zákonitost nař. rozhodnutí a nemůže bráti zřetel k úvahám o účelnosti právních předpisů.

Č. 11.799.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: O preklusu nároku na přípočet nákladů spojených s provedením novostavby podle § 16 odst. 2 dávk. prav.

(Nález ze dne 18. března 1935 č. 12.729/35.)

Věc: Karolina L. v O. proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Karolina L., dnešní st-lka, prodala trhovou smlouvou z 19. května 1931 svůj dům č. ... v B. manželům K. za 120.000 Kč. V přiznání k dávce, které podala zcizitelka sama bez vyzvání vyměřujícímu úřadu, uvedla jako přípočitatelné investice »stavební náklady provedené novostavby pozůstávající ze 2 jizeb, 1 kuchyně, 1 koupelny a 2 dílen«. Tyto stavební náklady však blíže nijak nevyčíslila.

Platebním rozkazem z 25. ledna 1932 byla zcizitelce vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí částkou 7.141 Kč 70 h, při čemž vyměřující úřad — pokud pro dnešní spor přichází v úvahu — uznal investice částkou 51.160 Kč podle udání stav. oddělení města Bratislavy a zvýšil celkovou dávku o 10% podle § 24 za opožděné oznámení.